आविध्यतो गदां तस्य कौन्तेयस्य महात्मनः । बभौ रूपं महाघोरं कालस्येव जगत्क्षये ।
तां तथा महतीं सेनां द्रावयन्तं पुनः पुनः । दृष्ट्वा मृत्युमिवायान्तं सर्व्वे विमनसोऽभवन् । २८००
येता यतः प्रेक्षते स्म गदामुद्यम्य पाण्डवः । तेन तेन स्म दीर्य्यन्ते सर्व्वसैन्यानि भारत ।
प्रदारयन्तं सैन्यानि बलौघेनापराजितं । ग्रसमानमनीकानि व्यादितास्यमिवान्तकं ।
तं तथा भीमकर्म्माणं प्रगृहीतमहागदं । दृष्ट्वा वृकोदरं भीष्मः सहसैव समभ्ययात् ।
महता मेघघोषेण रथेनादित्यवर्च्चसा । छादयन् शरवर्षेण पर्ज्जन्य इव वृष्टिमान् ।
तमायान्तं तथा दृष्ट्वा व्यात्ताननमिवान्तकं । भीमसेनो महाबाहुः प्रत्युदीयादमर्षितः । २८०५
तस्मिन् क्षणे सात्यकिः सत्यसन्धः शिनिप्रवीरोऽभ्यपतत् पितामहं । निघ्नन्नमित्रान् धनुषा दृढेन संकम्पयंस्तव पुत्रस्य सेनां ।
तं यान्तमश्वैरजतप्रकाशैः शरान् वपन्तं निशितान् सुपुङ्खान् । नाशक्नुवन् वारयितुं तदानीं सर्व्वे जना भारत ये त्वदीयाः ।
अविध्यदेनं दशभिः पृषत्कैरलम्बुषो राक्षसोऽसौ तदानीं । शरैश्चतुर्भिः प्रतिविध्य तञ्च नप्ता शिनेरभ्यपतद्रथेन ।
अन्वागतं वृष्णिवीरं निशम्य मध्ये रिपूणां परिवर्त्तमानं । प्रवारयन्तं कुरुपुङ्गवांश्च पुनः पुनश्च प्रणदन्तमाजौ ।
योधास्त्वदीयाः शरवर्षैरवर्षन् मेघा यथा भूधरमम्बुवेगैः । नाशक्नुवन् वारयितुं वरिष्ठं मध्यन्दिने सूर्य्यमिवातपन्तं । २८१०
न तत्र कश्चिन्नविषण्ण आसीद्ऋते राजन् सोमदत्तस्य पुत्रं । स त्वाददानो धनुरग्रवेगं भूरिश्रवा भारत सोमदत्तिः ।
दृष्ट्वा रथान् स्वान् व्यपनीयमानान् प्रत्युद्ययौ सात्यकिं योद्धुमिच्छन् ।
इति श्रीमहाभारते भीष्मपर्व्वणि भीष्मवधपर्व्वणि सात्यकिभूरिश्रवसोः समागमे त्रिषष्टोऽध्यायः ॥ ६३ ॥
॥ सञ्जय उवाच ॥ ततो भूरिश्रवा राजन् सात्यकिं नवभिः शरैः । अविध्यत् भृशसंक्रुद्धस्तोत्रैरिव महाद्विपं ।
कौरवं सात्यकिश्चापि शरैः सन्नतपर्व्वभिः । अवारयदमेयात्मा सर्व्वलोकस्य पश्यतः ।
ततो दुर्य्योधनो राजा सोदर्य्यैः परिवारितः । सौमदत्तिं रणे यत्तं समन्तात् पर्य्यवारयत् । २८१५
तथैव पाण्डवाः सर्व्वे सात्यकिं तरसा रणे । परिवार्य्य स्थिताः सङ्घे समन्तात् सुमहौजसः ।
भीमसेनस्तु संक्रुद्धो गदामुद्यम्य भारत । दुर्य्योधनमुखान् सर्व्वान् पुत्रांस्ते पर्य्यवारयत् ।
रथैरनेकसाहस्रैः क्रोधामर्षसमन्वितः । नन्दकस्तव पुत्रस्तु भीमसेनं महाबलं ।
विव्याध निशितैस्तीक्ष्णैः कङ्कपत्रैः शिलाशितैः । दुर्य्योधनस्तदा राजन् भीमसेनं महाहवे ।
आजघानोरसि क्रुद्धो मार्गणैर्नवभिः शितैः । ततो भीमो महाबाहुः स्वरथं सुमहाबलः । २८२०
आरुरोह रथं श्रेष्ठं विशोकञ्चेदमब्रवीत् । एते महारथाः शूरा धार्त्तराष्ट्रा महाबलाः ।
मामेव भृशसंक्रुद्धा हन्तुमभ्युद्यता युधि । एतानद्य हनिष्यामि पश्यतस्ते न संशयः ।
तस्मात् ममाश्वान् सङ्ग्रामे यत्तः संयच्छ सारथे । एवमुक्त्वा ततः पार्थः पुत्रं तव विशाम्पते ।
विव्याध दशभिस्तीक्ष्णैः शरैः कनकभूषणैः । नन्दकञ्च त्रिभिर्व्वाणैः प्रत्यविध्यत् स्तनान्तरे ।
ततो दुर्य्योधनः षष्ट्या विद्ध्वा भीमं महाबलं । त्रिभिरन्यैः सुनिशितैर्व्विशोकं प्रत्यविध्यत । २८२५